

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A. P.**, bývajúcej v D., zastúpenej JUDr. J. P., advokátom so sídlom v D., proti žalovanému **J. M.**, súdnemu exekútorovi so sídlom v K., **o zaplataenie 159 330,81 € s príslušenstvom**, za účasti vedľajšej účastníčky K., a.s. V., so sídlom v B., vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 22 C 138/2000, v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. februára 2010 sp. zn. 5 Co 364/2009 a rozsudku Okresného súdu Košice II z 13. júna 2006 č.k. 22 C 138/2000-179, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 24. februára 2010 sp. zn. 5 Co 364/2009 a rozsudok Okresného súdu Košice II z 13. júna 2006 č.k. 22 C 138/2000-179 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súde Košice II na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa v konaní domáhala náhrady škody, ktorú mal spôsobiť žalovaný ako súdny exekútor, vykonávajúci proti povinnému Ing. J. N. exekúciu v prospech oprávneného S. a.s. Liptovský Mikuláš predajom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Liptovský Mikuláš a zapísaných na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m², parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m², parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m², parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m², parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m² a prevádzkový

objekt súpisného č. X. postavený na parcele č. X. (ďalej len „nehnutelnosti“) na dražbe konanej 21. decembra 1998, napriek vedomosti, že Ing. M. S. (právny predchodca žalobkyne) podal 16. decembra 1998 návrh na vylúčenie vecí z exekúcie. Tým, že súdny exekútor za tohto stavu vykonal dražbu nehnuteľnosti, bola Ing. M. S. spôsobená škoda, spočívajúca v zániku práva možnosti obnovenia vlastníckeho práva a zániku dispozičného práva akéhokoľvek nakladania s nehnuteľnosťami.

Okresný súd Košice II rozsudkom z 13. júna 2006 č.k. 22 C 138/2000-179 žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňi 4 800 000 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 8. júla 2000 do zaplatenia a nahradiť jej 312 585 Sk trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalovaný v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. EX 542/1998 vydal X.. novembra 1998 dražobnú vyhlášku, podľa ktorej sa 21. decembra 1998 uskutoční dražba nehnuteľností. Ing. M. S. dňa 17. decembra 1998 doručil žalovanému návrh na vylúčenie vecí z exekúcie, v ktorom uviedol, že 16. decembra 1998 podal na Okresnom súde Liptovský Mikuláš žalobu o určenie, že kúpna zmluva uzavretá 26. apríla 1995 medzi ním ako predávajúcim a Ing. J. N. ako kupujúcim, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti označené v dražobnej vyhláške, bola jeho odstúpením z 2. decembra 1998 od začiatku zrušená, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 9 C 351/1998. Bol toho názoru, že oznámením Ing. M. S. o podaní žaloby o vylúčenie vecí z exekúcie vznikla zákonná prekážka brániaca vykonaniu exekúcie predajom nehnuteľností a žalovaný mal túto skutočnosť oznámiť súdu a navrhnúť povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 3 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) do skončenia konania o vylúčenie vecí z exekúcie. Keďže tak žalovaný neurobil a vykonal exekúciu predajom nehnuteľností, zasiahol do práv právneho predchodcu žalobkyne a spôsobil mu škodu (§ 33 ods. 1 Exekučného poriadku). Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok Okresného súdu Košice II z 13. júna 2006 č.k. 22 C 138/2000-179 napadol žalovaný odvolaním. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací rozsudkom z 28. marca 2007 sp. zn. 5 Co 417/2006 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Na rozdiel od súdu prvého stupňa bol toho názoru, že zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku výslovne nevyplýva, že by sa súdny exekútor po tom, čo mu bola doručená žaloba o vylúčenie vecí z exekúcie, mal zdržať pokračovania v exekúcii predajom nehnuteľností a vyhlásená dražba by mala byť zrušená, lebo vznikla zákonná prekážka vykonania exekúcie, preto na strane žalovaného nevzhľadal splnenie zákonného predpokladu zodpovednosti za

škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku – porušenie právnej povinnosti vyplývajúcej z exekučnej činnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2007 sp. zn. 5 Co 417/2006 uznesením zo 17. júna 2009 sp. zn. 5 Cdo 179/2007 uvedený rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ako vyplýva z odôvodnenia dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu existencie vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu. Navyiac upriamil pozornosť odvolacieho súdu, aby sa v ďalšom konaní dôsledne a presvedčivo vysporiadal s otázkou objektívnej zodpovednosti žalovaného ako súdneho exekútora z hľadiska ustanovení § 2, § 3, § 5 a 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Súčasne poznamenal, že „i teoretická právnická literatúra sa prikláňa k povinnosti exekútora počkať s vykonaním exekúcie v prípadoch podania excindančných žalôb. Tak napr. podľa J. Mazáka (Komentár k Exekučnému poriadku, IURA EDITION, 2003) exekútor je povinný počkať s vykonávaním exekúcie predajom veci až do právoplatného rozhodnutia súdu v konaní o vylúčení veci z exekúcie.“.

V ďalšom konaní Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. februára 2010 sp. zn. 5 Co 364/2009 rozsudok Okresného súdu Košice II z 13. júna 2006 č.k. 22 C 138/2000-179 vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 159 330,81 €, potvrdil; v ostatnej časti, pokiaľ ide o príslušenstvo pohľadávky a trovy konania, rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že v konaní bolo nepochybne a jednoznačne zistené, a žalovaný to ani nepopieral, že v čase konania dražby žalovaný vedel, že na nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom dražby, niekto iný uplatňuje právo vylučujúce vykonanie exekúcie. Ak by žalovaný po doručení excindačnej žaloby (17. decembra 1998) oznámil túto skutočnosť exekučnému súdu a s vykonaním exekúcie počkal, exekučný súd by bol mohol povoliť odklad exekúcie podľa § 56 ods. 3 Exekučného poriadku do ukončenia sporu vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 9 C 351/1998. Aj keď zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku výslovne nevyplýva povinnosť pre exekútora po doručení žaloby o vylúčení vecí z exekúcie zdržať sa pokračovania v exekúcii a zrušiť vyhlásenú dražbu, bol toho názoru, že žalovaný sa zodpovednosti za škodu nezbavil. O vynaloženie všetkého úsilia zo strany žalovaného, aby sa zabránilo vzniku škody, by išlo podľa neho len vtedy, ak by bol na podnet právneho predchodcu žalobkyne, ktorý mu doručil excindačnú žalobu, na uvedenú skutočnosť

prihliadol a oznámil ju exekučnému súdu a v exekúcii nepokračoval. Pri tomto závere vychádzal z právneho názoru dovolacieho súdu v uznesení zo 17. júna 2009 sp. zn. 5 Cdo 179/2007, prikláňajúceho sa k teoretickej právnickej literatúre, podľa ktorej má exekútor povinnosť v prípadoch podania excindačnej žaloby počkať s vykonaním exekúcie.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na základe podnetu žalovaného napadol rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 24. februára 2010 sp. zn. 5 Co 364/2009 a rozsudok Okresného súdu Košice II z 13. júna 2006 č.k. 22 C 138/2000-179 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) mimoriadnym dovolaním, v ktorom vyslovil názor, že spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že súdy nesprávne interpretovali ustanovenie § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, keď boli toho názoru, že podanie návrhu na vylúčenie veci z exekúcie spôsobuje taký procesný účinok, že súdny exekútor nesmie vykonať dražbu nehnuteľností povinného. Podľa neho správny výklad uvedenej otázky je ten, že podanie návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie nespôsobuje odklad exekúcie, nespôsobuje prerušenie exekučného konania a netvorí procesnú prekážku, ktorá obmedzuje súdneho exekútora vo vykonaní jednotlivých úkonov exekučnej činnosti. Poukázal na to, že odvolací súd nevysvetlil argumenty pre prijatie interpretácie, že podanie návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie spôsobuje procesnú prekážku a uspokojil sa iba s konštatovaním, že v otázke výkladu je viazaný právny názorom dovolacieho súdu. V danom prípade bol prijatý výklad práva bez použitia akýchkoľvek výkladových metód právneho predpisu, iba na základe toho, že v Komentári Exekučného poriadku autora Jána Mazáka je prezentovaný názor, ako uviedol dovolací súd, že súdny exekútor je povinný počkať s vykonaním exekúcie v prípadoch podania excindačných žalôb. Výklad prijatý súdmi je nabúraním samotnej koncepcie exekučného konania; opomína ochranu oprávneného. Skutočnosť, že samotné podanie excindačnej žaloby nemá za následok vznik procesnej prekážky s vykonávaním úkonov exekučnej činnosti, neznamená, že práva tretej osoby sú ohrozené. Tretia osoba má predovšetkým právo podať návrh na odklad exekúcie, dôvodiac, že po podaní excindačnej žaloby je predpoklad, že exekúcia bude v časti vykonávanej postihnutím predmetnej veci zastavená. Tretia osoba, ktorá vylučovaciu žalobu podala a podanie žaloby u súdneho exekútora pred konaním dražby preukázala, môže v súlade s § 140 ods. 2 písm. l/ Exekučného poriadku namietat' svoje práva k veci aj voči vydražiteľovi. Nakoľko žalovaný v danom prípade postupoval správne, ak vykonal dražbu nehnuteľností napriek oznámeniu právneho predchodcu žalobkyne, že podal žalobu o vylúčenie vecí z exekúcie, nie sú podľa názoru generálneho prokurátora splnené

predpoklady pre jeho zodpovednosť za škodu. Z uvedených dôvodov navrhol obe napadnuté rozhodnutia zmeniť a žalobu zamietnuť.

Žalobkyňa vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu namietala názor generálneho prokurátora, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a navrhla mimoriadne dovolanie zamietnuť. Poukázala na to, že vylučovacia žaloba je inštitútom procesného práva, rozsudok na jej základe vylučuje vec z exekúcie z procesných dôvodov a je len procesným predpokladom úspešnosti vylučovacej žaloby. Vylučovacia žaloba nedovoľuje akékoľvek úkony smerujúce k exekúcii, nedovoľuje donucovanie povinného k splneniu jeho povinnosti v rozsahu predaja nehnuteľnosti dražbou, jej účelom je ochrana tretích osôb v exekúcii. Preto súhlasila s názorom odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom rozsudku, že po doručení žaloby o vylúčenie vecí z exekúcie, je treba počkať a nerobiť úkony súvisiace s predajom nehnuteľností.

Žalovaný sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v mimoriadnom dovolaní, trval na tom, že žiadnu povinnosť pri výkone exekúcie neporušil a poukázal na to, že Okresný súd Liptovský Mikuláš vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 321/1998, ktorej predmetom bolo zrušenie kúpnej zmluvy uzavretej 26. apríla 1995 medzi Ing. M. S. ako predávajúcim a Ing. J. N., rozhodol až po dni konania dražby (rozsudok z 22. januára 1999, právoplatný 6. apríla 1999), a teda v čase konania dražby bol vlastníkom draženej nehnuteľnosti povinný. Ďalej poukázal na to, že vo veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9 C 351/1998, ktorej predmetom bolo konanie o vylúčenie vecí z exekúcie, zobral Ing. M. S. podaním doručeným súdu 22. októbra 2001 žalobu späť a uznesením z 30. októbra 2011 bolo konanie zastavené. Tým, že Ing. S. zobral žalobu o vylúčenie vecí z exekúcie späť, sám zmaril uspokojenie pohľadávky, nakoľko mal pokračovať v konaní o vylučovacej žalobe, v ktorom by súd rozhodoval o vylúčení výťažku z dražby nehnuteľností.

Vedľajšia účastníčka vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedla, že súdny exekútor konal v súlade s Exekučným poriadkom, ak po vydaní dražobnej vyhlášky pokračoval v exekúcii, vykonával jednotlivé úkony exekučnej činnosti a uskutočnil dražbu nehnuteľnosti. Keďže žiadne ustanovenie Exekučného poriadku neukladá súdnemu exekútorovi povinnosť zrušiť dražbu, bol žalovaný povinný po vydaní dražobnej vyhlášky pokračovať v exekúcii a dražbu uskutočniť; v opačnom prípade, t.j. v prípade, ak by nekonal a exekučné konanie svojvoľne prerušil, by svojou nečinnosťou porušil § 36 ods. 5

Exekučného poriadku. K zdržaniu sa uskutočnenia dražby mohol žalovaného zaviazat' jedine exekučný súd, a to rozhodnutím o odklade exekúcie alebo rozhodnutím o zastavení exekúcie; takéto rozhodnutia však neboli vydané. V exekučnom konaní k vylúčeniu nehnuteľností z exekúcie nedošlo, nakoľko samotný právny predchodca žalobkyne Ing. M. S. zbral vylučovaciu žalobu späť podaním z 22. októbra 2001 a týmto svojím právnym úkonom potom zmaril možnosť uspokojenia svojej pohľadávky z výťažku dražby. Ani podľa jej názoru v predmetnej veci neexistujú predpoklady pre zodpovednosť žalovaného za škodu, preto navrhla mimoriadnemu dovolaniu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia treba zrušiť.

Mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e O.s.p., ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu v zmysle citovaného ustanovenia § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, t.j. zodpovednosť,

ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či k vzniku škody došlo úmyselným alebo nedbanlivostným konaním zodpovedného subjektu. V spojení s § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpokladmi tejto zodpovednosti sú vznik škody, protiprávne konanie alebo opomenutie exekútora alebo jeho zamestnanca súvisiace s činnosťou podľa Exekučného poriadku (najmä postup v rozpore s týmto právnym predpisom) a príčinná súvislosť medzi týmto konaním alebo opomenutím a vznikom škody. Predpoklady vzniku zodpovednosti musí preukázať poškodený.

Dovolateľ v danej veci nesúhlasil so závermi súdov nižších stupňov o splnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a s ich výkladom ustanovenia § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého podanie návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie spôsobuje taký procesný účinok, že súdny exekútor nesmie vykonať dražbu nehnuteľností povinného. Podľa neho správny výklad uvedenej otázky je ten, že podanie návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie nespôsobuje odklad exekúcie, nespôsobuje prerušenie exekučného konania a netvorí procesnú prekážku, ktorá obmedzuje súdneho exekútora vo vykonaní jednotlivých úkonov exekučnej činnosti. Tým, že súdny exekútor dražbu nehnuteľností, napriek oznámeniu právneho predchodcu žalobkyne o podaní žaloby o vylúčenie vecí z exekúcie vykonal, neporušil žiadnu povinnosť vyplývajúcu z Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené bolo v danom prípade rozhodujúce vyriešenie otázky, či tým, že exekútor po podaní žaloby o vylúčenie vecí z exekúcie podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, v exekúcii pokračoval a vykonal dražbu nehnuteľností, sa dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej z exekučnej činnosti ako jedného z predpokladu jeho zodpovednosti za škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku.

Podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde návrhom na vylúčenie vecí z exekúcie podľa osobitného predpisu.

Dovolací súd súhlasí s názorom generálneho prokurátora, že samotné podanie žaloby o vylúčenie vecí z exekúcie podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku nemá za následok prerušenie exekučného konania, nakoľko prerušenie exekučného konania Exekučný poriadok nepripúšťa (§ 36 ods. 5 Exekučného poriadku) a nemá ani za následok odklad exekúcie (§ 56

Exekučného poriadku). Súdny exekútor môže aj po podaní žaloby o vylúčenie veci z exekúcie v exekúcii pokračovať, vykonávať úkony exekučnej činnosti a realizovať predaj veci na dražbe aj vtedy, ak konanie o vylúčenie veci z exekúcie nebolo právoplatne skončené. Opačný výklad by mal za následok, že dražba by mohla zabrániť akákoľvek tretou osobou podaná žaloba (opakovaná alebo aj zjavne nedôvodná) o vylúčenie veci z exekúcie. Ak pred začatím dražby tretia osoba preukáže, že podala žalobu o vylúčenie veci z exekúcie, súdnemu exekútorovi vzniká len povinnosť o tejto skutočnosti informovať záujemcov (§ 140 ods. 2 Exekučného poriadku); dražbu, ak tomu nebráni povolenie odkladu exekúcie, však možno vykonať. Návrh na odklad exekúcie môže podať aj osoba, ktorá podala žalobu o vylúčenie veci z exekúcie z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bola zastavená. Ak tretia osoba návrh na odklad exekúcie nepodá, resp. jej návrhu na odklad exekúcie nebolo vyhovené, a exekútor predá vec skôr, než bolo o žalobe na vylúčenie veci z exekúcie rozhodnuté, táto tretia osoba sa môže v konaní o vylučovacej žalobe po pripustení zmeny žalobného petitu domáhať vylúčenia výťažku z dražby z rozvrhu, prípadne vydania výťažku oprávneným v prípade, že rozvrhové konanie bolo skončené a výťažok vydaný oprávnenému.

V prejednávanvej veci súdy nižšieho stupňa nesprávne interpretovali vyššie uvedené ustanovenia Exekučného poriadku. Dovolací súd zhodne s generálnym prokurátorom je toho názoru, že predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu neboli splnené, nakoľko chýbal základný predpoklad tejto zodpovednosti, a to porušenie povinnosti žalovaného ako súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti. Žalovaný tým, že vykonal dražbu nehnuteľností po tom, čo mu bolo oznámené právnym predchodcom žalobkyne, že podal žalobu o vylúčenie vecí z exekúcie podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, neporušil žiadnu povinnosť vyplývajúcu pre neho ako súdneho exekútora z ustanovení Exekučného poriadku. Ako už bolo uvedené vyššie žalovaný bol oprávnený a aj povinný v exekúcii pokračovať a tretia osoba, ktorá podala žalobu o vylúčenie vecí z exekúcie, mala právo podať návrh na odklad exekúcie, čo však nevyužila, ako aj právo v rámci konania o vylúčenie vecí z exekúcie sa domáhať vylúčenia výťažku z dražby z rozvrhu, prípadne vydania výťažku vydaného oprávnenému, čo taktiež neurobila a žalobu o vylúčenie vecí z exekúcie po dražbe s odstupom cca 3 rokov vzala späť.

Záverom dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že názor J. Mázaka vyslovený v Komentári k Exekučnému poriadku, IURA EDITION, 2003, podľa ktorého je exekútor povinný počkať s vykonávaním exekúcie predajom veci až do právoplatného rozhodnutia

súdu v konaní o vylúčenie veci z exekúcie, je v teoretickej právnickej literatúre ojedinelý. Názory iných autorov na právne následky podania žaloby o vylúčenie veci z exekúcie sú odlišné a zhodné v tom, že samotné podanie takejto žaloby nemá za následok prerušenie exekučného konania ani odklad exekúcie a nezabraňuje exekútorovi vykonať dražbu. Ide napr. o názory M. Tomašoviča v publikácii Exekučný poriadok s komentárom Eurokódex, Poradca podnikateľa, 2006, J. Krajča v publikácii Komentár Exekučný poriadok, EUROUNION, 2009, Števčeka/Ficovej a kolektívu v publikácii Exekučný poriadok, komentár, C.H.BECK, 2011 a pod.

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že pokiaľ súdy oboch stupňov dospeli k záveru o zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ich rozhodnutia nie sú vecne správne; sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 24. februára 2010 sp. zn. 5 Co 364/2009 a rozsudok Okresného súdu Košice II z 13. júna 2006 č.k. 22 C 138/2000-17 a vec vrátil Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b O.s.p.), v ktorom bude právny názor dovolacieho súdu vyslovený v tomto rozhodnutí pre tento súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. októbra 2011

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková